

Lee Child – Andrew Child

AZ ŐRSZEM

Lee Child – Andrew Child

AZ ŐRSZEM

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Sentinel

Copyright © Lee Child and Andrew Child 2020

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 465 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

1. fejezet

Rusty Rutherford hétfő reggel kilépett a lakásából, pontosan egy héttel azután, hogy kirúgták az állásából. Miután lesújtott a bárd, az első néhány napot lehúzott redőnyök mögött töltötte, átrágtta magát a felhalmozott fagyasztott pizzákon, és várta, hogy megcsörrenjen a telefonja. *Feltűnő gyengeségeket mutatott* – ez állt az elbocsátó levélben. *Teljes kudarcot vallott mint vezető. Alapvető, lényegi hibákat követett el.* Hihetetlen az egész. Hogy lehet így eltorzítani a tényeket? És micsoda igazságtalanság! Valójában csak rá akarják kenni a város utóbbi időben felmerült problémáit. Ez az elbocsátás hiba volt. Ilyen egyszerű. Ami azt jelenti, hogy minden bizonyítással helyre fogják hozni a tévedést, még hozzá hamarosan.

Teltek-múltak az órák. A telefon néma maradt. Az e-mail-fiókjába nem érkezett semmi más, csak levélszemét.

Még egy teljes napig kitartott, aztán bekapcsolta a régi laptopját. Pisztolya vagy kése nem volt. Nem tudta, hogyan kell egy helikopter-ről kötéllel leereszkedni, vagy ejtőernyővel kiugrani egy repülőből. De valakinek meg kell fizetnie a történetekért. A valódi ellenségei ez alkalommal talán meg fogják úszni, viszont abban a videójátékban, amit egy szoftverfejlesztő haverja küldött neki, jól elbánik a gonoszokkal. Régebben vonakodott az ilyen játékoktól, túl szélsőségesnek találta a bennük megnyilvánuló erőszakot, ráadásul szükségtelennek is. De már nem így gondolta. Vége azoknak az időknak, amikor még volt benne könyörület. Hacsak nem...

A telefon továbbra is néma maradt.

Huszonegy órával később ott tartott, hogy rekordmagas pontszámokat ért el a játékban, és enyhe kiszáradás tüneteit mutatta, de ezenkívül más nemigen változott. Lecsukta a laptopot, és hátradőlt a kanapén. Újból itt töltötte majdnem az egész napot, taláalomra váloga-

tott egy halom Blu-ray lemezből (nem is emlékezett, mikor vette őket), és némán könyörgött magában az univerzumnak, hogy küldje vissza a munkahelyére. Megesküdött rá, hogy megváltozik. Olyan ember lesz, akivel sokkal könnyebb kijönni. Diplomátikus. Sőt, empátikus. Fánkot vesz mindenkinek az irodában. Havonta kétszer. Vagy háromszor, ha ez kell az egyezséghez.

A telefonja továbbra is néma maradt.

Nem gyakran szokott inni, de most mi más maradt neki? Egy újabb film végére ért, a stáblista következett. Nem bírt volna még egyet végignézni, úgyhogy inkább kiment a konyhába. Előkotort egy újabb üveg bontatlan Jim Beam whiskyt a konyhaszekrény hátuljából. Visszament vele a nappaliba, és feltett egy régi, agyonkarcolt Elmore James-lemezt.

Végül aztán elaludt, hason fekvé a padlón. Nem tudta, mennyi idő telt el, csak azt, hogy amikor felébredt, a feje olyan volt, mintha ide-oda gördülő, egymáshoz dörzsölődő kövekkel lenne tele, amelyek ki akarnak törni a koponyájából. Úgy érezte, sohasem szabadul meg ettől a fájdalomtól. De amikor végül elmúlt a másnaposság, egy új érzést fedezett fel magában: dacot. Hiszen ő ártatlan! Nem az ő hibája mindaz a rossz, ami történt. Ez halálbiztos. Éppen ő volt az, aki előre látta a bajt. Aki figyelmeztette a főnökét, újra meg újra. Nyilvánosan és négy szemközt is. De nem vettek róla tudomást. Újra meg újra figyelmen kívül hagyták, amit mondott. Végül, miután hét napja nem mozdult ki a lakásból, Rutherford úgy döntött, ideje kidugnia az orrát, hogy elmondja a saját verzióját bárkinek, aki hajlandó meghallgatni.

Lezuhanyozott, aztán előkotort valami ruhát a szekrényből, egy vászonnadrágot meg egy pólót. Vadonatúj holmik, visszafogott színekben, márkajelzésekkel, hogy lássák, komoly ember. Aztán összeszedte a cipőjét az előszoba két végéből, ahová lerúgta. Magához vette az ajtó melletti könyvespolcon heverő napszemüvegét meg a kulcsait. Kilépett a folyosóra. Lement a lifttel, egyedül. Átvágott az előcsarnokon. Kisétált a súlyos forgójajtón keresztül az utcára, és megállt. A kora délelőtti nap úgy ontotta a meleget, mint egy kályha. A hirtelen hőségtől verejtékcseppek kezdtek gyöngyözni a homlokán és a hóna alatt. Kisebbsajta pánik tört rá. A bűnösök szoktak izzadni. Ezt olvasta valahol, és épp azt szerette volna a legkétségbeesettebb-

ben elkerülni, hogy bűnösnek látszódjék. Körbenézett. Meg volt róla győződve, hogy mindenki őt bámulja. Aztán rákényszerítette magát, hogy elinduljon. Szaporán szedte a lábát, és úgy érezte, feltűnőbb, mintha meztelenül sétáfikálna az utcán. De az igazság az volt, hogy a legtöbb járókelő észre sem vette. Valójában mindössze ketten méltatták figyelemre.

Ugyanabban a pillanatban, amikor Rusty Rutherford kilépett a lakásából, Jack Reacher épp betört egy bárba. A Tennessee állambeli Nashville-ben tartózkodott, százhús kilométerrel északkeletre az álmos kisvárostól, ahol Rutherford lakott, és egy problémára keresett megoldást. Alapjában véve gyakorlati kérdésről volt szó. Egy fizikai, illetve biológiai problémával szembesült. A fő kérdés az volt, hogyan lehet lelőgatni egy fickót a mennyezetről, anélkül hogy komolyabb, marandó kárt okozna vele. Mármost a mennyezetnek. A fickó testi épsége kevésbé aggasztotta.

A mennyezet egy bárhoz tartozott, a bárnak pedig ez az ember volt a tulajdonosa. Reacher valamivel több, mint egy nappal korábban lépett be ide először, szombaton. Már majdnem vasárnap volt, mert amikor megérkezett a városba, éjfél felé járt az idő. Az útja nem volt sima. Az első busz, amelyre felszállt, kigyulladt, amit meg helyette küldtek, az fennakadt egy alacsony felüljáró alatt, miután a sofőr harminc kilométer után rossz irányba kanyarodott. Reacher tagjai már egészen elgémberedtek a sok üléstől, amikor végre lekászálódott a távolsági buszról a pályaudvaron. Kicsit odébb sétált, a dohányzóknak kijelölt hely közelébe, és pár percig nyújtózkodott, hogy elmúljon a zsibbadás az izmaiból és az ízületeiből. Elácsorgott ott, félíg megbújva az árnyak között, míg a többi utas ide-oda járkált, beszélgettek és a telefonjukkal foglalatoskodtak, kivették a poggyászukat a csomagtartóból, majd lassan szétszéledtek.

Reacher maradt a helyén. Nem sietett sehová. Később érkezett meg a tervezettnél, de ez nem okozott nagy gondot, nem ment időre sehová. Nem volt megbeszélt találkozója. Senki sem várta, nem aggódott miatta, nem haragudott meg rá. Reacher úgy tervezte, keres egy helyet, ahol megszállhat éjszakára. Meg egy bisztrót, ahol bekaphat valamit. És egy bár, ahol hallgathat valami jó zenét. Még lesz ideje

mindezt megtenni. Lehet, hogy fel kellene cserélnie a sorrendet. Esetleg összekötni több tevékenységet. Mindenesetre életben fog maradni, ennyi biztos. Egyes hotelekben, azokban a fajtákban, amelyeket Reacher kedvelt, még jól is jöhet, ha később állít be az ember. Főleg, ha készpénzzel fizet, ahogy ő mindig tette.

Akkor először a zene, döntötte el magában. Tudta, hogy Nashville-ben akad épp elég zenés klub, de ő egy bizonyos fajta helyre vágyott. Valami patinásra, amelynek megvan a múltja. Ahol egykor talán Blind Blake is játszhatott. Vagy talán Howlin' Wolf is. Semmi esetre sem akart valami felkapott, divatosra kipofozott új klubot. Az egyetlen kérdés csak az volt, hogyan találja meg, amire vágyik. A buszpályaudvaron még égtek a lámpák, és néhányan még dolgoztak is, vagy várakoztak, vagy épp csak itt lézengtek, hogy ne legyenek az utcán. Biztosan akad köztük helybeli is. Talán mind azok. Tőlük kérhet útbaigazítást. De végül inkább mégsem ment be a pályaudvar épületébe. Jobban szeretett az ösztöneire hallgatva navigálni. Ismerte a városokat. Úgy tudta érzékelné a formájukat és a kiterjedésüket, ahogy egy tengerész tud tájékozódni a hullámok irányából. Az ösztönei azt sugták, hogy észak felé kell indulnia, úgyhogy átvágott egy széles, háromszögletű kereszteződésen, és egy üres, törmelékkel teleszórt parkolóba ért. Maga mögött hagyta a benzin- és cigarettafüst súlyos szagfelhőjét. Az árnyéka egyre hosszabbra nyúlt előtte, ahogy továbbhaladt. Egy sor keskeny, párhuzamos utca felé vitt az útja, amelyeket egyforma, koromtól megfeketedett falú épületek szegélyeztek. A környék iparterületnek tűnt, de már teljesen lerobbant és elhagyatott volt. Reacher nem tudta, milyen üzletág virágzott egykor Nashville-ben, de bármit is gyártottak, árultak vagy raktároztak, az errefelé folyhatott. És nyilvánvaló, hogy már nem zajlik ez a tevékenység. Csak az épületek maradtak meg, és Reacher úgy vélte, már ezek sem lesznek itt sokáig. Vagy tőke áramlik ide, és felújítják őket, vagy összeomlanak.

Lelépett a repedezett járdáról, és az úttest közepén ballagott tovább. Úgy gondolta, kitart még két sarokig. Legfeljebb háromig. Ha addig nem talál semmi jót, akkor jobbra fordul, a folyó felé. Elhaladt egy bolt előtt, ahol kopottas, használt gumiabroncsokat árultak. Egy raktár mellett, amelyben egy jótékonsági szervezet adományként kapott bútorokat tárolt. Aztán ahogy átkelt a következő keresztező-

désnél, hirtelen egy basszusgitár hangja és dobok dübörgése ütötte meg a fülét.

A zene egy, a háztömb közepénél álló épületből jött. A hely nem tűnt túl ígéretesnek. Ablakai nem voltak. Semmilyen tábla nem hirdette a létezését, csak egy vékony, sárga fénycsík derengett az egyetlen bejárati ajtó alatt. Reacher nem kedvelte az olyan helyeket, ahol kevés a potenciális kijárat, ezért hajlott arra, hogy inkább továbbmegy, de épp amikor odaért, nyílt az ajtó. Két fiatalember bukácsolt ki, talán a húszas éveik végén járhattak. Ujjatlan trikóban voltak, itt-ott kikandikáltak a halvány tetoválásaik. Reacher továbbment, hogy kikerülje őket, és ugyanebben a pillanatban megszólalt odabent egy gitár. Reacher megtorpant. Nagyon jó volt a riff. Szépen felépült a futam, duzzadt, a magasba szárnyalt, és amikor úgy tűnt, az utolsó hang is elhalt, akkor átvette a dallamot egy női hang. Gyászos volt, kétségbeesett, fájdalmas, mintha a világon elképzelhető legmélyebb bánat fejeződne ki benne. Reacher nem tudott ellenállni neki. Átlépte a küszöböt.

Odabent sör- és izzadságszag terjengett. A helyiség sokkal keskenyebb volt, mint ahogy Reacher képzelte, de hosszabb is. Tulajdonképpen két elkülönülő részből állt, amelyeket összekötött a közepen elterülő senki földje. A jobb oldali részt a zenekedvelőknek tartották fenn. Néhány tucat vendég volt ezen az éjszakán, páran ácsorogtak, páran táncoltak, és voltak, akik felváltva üzték mindkettőt. Az alacsony színpad leghátul kapott helyet, a falnál, és teljes széltében elfoglalta a helyiséget. Sörösládákból tákolták össze, amiknek a tetejére fadesszkákat szögeztek. Mindkét oldalon szerény hangfalak álltak, a mennyezetről két fémrúd lógott le, ezekre erősítették a reflektorokat. Az énekesnő lefelől, középen állt. Apró termetű volt, legfeljebb százötven-egynéhány centi, és nádszálvékony. Tökéletes szőke bubifrizurát viselt, és a haja úgy világított, hogy Reacher arra tippelt, paróka lehet. A gitáros a nő balján állt, az ajtóhoz közelebbi oldalon. A basszusgitáros a tükörképeként a jobb oldalon. Mindkettőjüknek göndör haja volt, és magas, kiálló járomcsontja. Annyira hasonlítottak egymáshoz, hogy akár ikrek is lehetek volna. Az biztos, hogy testvérek. A dobos is ott volt, verte a ritmust, de a színpad hátulja már túlságosan is sötétbe burkolózott, Reacher őt nem látta tisztán.

A bal oldali helyiség volt az ivó. Hat kerek asztal állt itt, négy-négy

székekkel, és négy magas szék a bárpultnál, amely a fal mellett húzó-
dott, szemben a színpaddal, a szokásos kellékekkel felszerelve: sör-
csapok, üvegezett ajtajú hűtő az italoknak, röviditalos üvegek. A pult
mögött tükör borította a falat, a közepén, félmagasságban cakkos
szélű, pókhálós repedés éktelenkedett. Nyilván odavágtak egy üve-
get, gondolta Reacher. Ez tetszett neki. Illett a hely karakteréhez. De
nem volt elég, hogy ellensúlyozza a dekoráció legnagyobb hibáját: a
bár előtti terület mennyezetén többtucatnyi melltartó lógott felfüg-
gesztve. Vagy talán több száz is. Mindenféle stílusú, méretű és színű.
Reacher inkább tudni sem akarta, honnan származnak. Ízléstelennek
találta. Szükségtelennek. És gyakorlati szempontból sem volt túl sze-
rencsés. Ha egy kicsit is magasabb termetű vendég akar eljutni a bár-
pultig, akkor vagy át kell furakodnia a fejével a melltartók között,
vagy lehajolni, és úgy átbújni alattuk. Reacher megvárta, amíg a ban-
da befejezi az utolsó számot, aztán derékből meghajolva átbújt a
melltartók között, és a pulthoz ment, hogy letelepedjen egy bárszék-
re. Ő volt az egyetlen vendég ezen az oldalon, és a pultos üres arcki-
fejezéséből nem tudta megállapítani, hogy ő ennek örül-e, vagy sem.

– Kávét kérek – mondta Reacher, amikor a pultos végre volt
olyan szíves tudomást venni róla. – Feketén.

– Nincs kávé – közölte a pultos.

– Oké, akkor sajtburgert sült krumplival. Salátát nem kérek. Sa-
vanyúságot se. És egy kólát.

– Nincs sajtburger.

– Mit lehet enni?

– Semmit.

– Hol van itt a közelben olyan hely, ahol lehet enni valamit?

A pultos vállat vont. – Nem erre lakom.

Reacher fogta a kóláját, megfordult, és a színpad felé nézett. Azt
remélte, egy újabb banda fog érkezni, de ennek semmi jele sem mu-
tatkozott. A közönség fele átszállingózott a másik oldalra, és letelepe-
dett az asztalokhoz. A többiek a kijárat felé indultak. Mivel zene már
nem volt, és ennivalóban sem reménykedhetett, Reacher úgy gon-
dolta, megissza a kóláját, aztán ő is távozik. Az utcán továbbindult
abba az irányba, amerre korábban tartott, mielőtt becsábította volna
a zene, de amikor elért az épület végében húzódó kis sikátorhoz,
majdnem összeütközött a gitárossal a bandából. A férfi egy lépést

hátrált, az ijedségtől nagyra tágult a szeme, és védekezően maga elé emelte a gitártokot, mint egy pajzsot. Reacher kifelé fordított tenyérrel felemelte a kezét. Tudatában volt, hogy a külseje időnként riasztó hatást tesz az emberekre. Százkilencvenöt centi. Száztíz kiló. A haja mint egy szénakazal. Rég borotválkozott. Előfordult, hogy a gyerekek visitva elrohantak, ha meglátták.

– Elnézést, fiúk! – Igyekezett megnyugtató mosolyt varázsolni az arcára. – Nem akartam senkit megijeszteni.

A gitáros leengedte a tokot, de nem lépett közelebb.

– Egyébként remek volt a műsor – folytatta Reacher. – Mikor lépnek fel újra?

– Köszönjük! – A gitáros továbbra is tartotta a távolságot. – Hamarosan. Remélhetőleg.

– Itt fognak játszani?

– Az kizárt.

– Miért? Rossz a közönség?

– Rossz a tulaj.

– Várj egy kicsit! – szólt közbe az énekesnő, és felnézett Reacherre. – Maga miért van itt? Neki dolgozik?

– Nem dolgozom senkinek – felelte Reacher. – De miért rossz a tulaj? Mi a baj vele?

Az énekesnő habozott, aztán az ujjain számolva sorolni kezdte:

– Nem hajlandó fizetni nekünk. És lenyúlta egy gitárunkat.

– Az én egyik hangszeremet – szólt közbe gitáros. – A jó tartalékomat.

– Tényleg? – Reacher hátrébb lépett. – Ez nem hangzik túl jó üzletpolitikának. Biztos van itt még más is.

– Mint például? – Az énekesnő a gitárosra pillantott.

– Nincs semmi – mondta a férfi. – Befejeztük a műsorunkat, öszszepakoltunk, hogy induljunk. Kértük a pénzünket. Ő megtagadta, hogy fizessen.

– Nem értem. – Reacher kicsit hallgatott. – Egy ilyen helyen a zene a fő vonzerő. Nem a dekoráció, annyi szent. Kellenek bandák, hogy legyen zene. És ha nem fizet nekik, akkor hogy veszi rá őket, hogy játsszanak? Nekem ez meglehetősen úgy hangzik, mintha a saját érdekei ellen dolgozna. Valamit csak tettek, amivel felbosszantották.

– Maga nem érti, hogy működik a zeneipar – rázta meg a fejét a gitáros.

– Magyarázza el!

– Minek?

– Minek? Mert megkértem rá. Szeretem az információkat. A tudásvágy erény.

A gitáros a földre támasztotta a tokot.

– Mit kell ezen magyarázni? Állandóan ez történik. Nem tehetünk ellene semmit.

– A bandák nem rendelkeznek semmiféle hatalommal. – Az énekesnő a gitáros vállára tette a kezét. – Minden hatalom a bártulajok kezében van.

– Nincs valaki, aki segítene elrendezni a dolgokat? A menedzserük? Az ügynökük? A zenészeknek nincs ilyen?

A gitáros megrázta a fejét.

– A sikereseknek talán. Nekünk nincs.

– Még nincs – tette hozzá az énekesnő.

– Akkor a rendőrség?

– Nem. – Az énekesnő keze súrolta a kabátja zsebét. – Nem kell a rendőrség.

– Nem vonhatjuk be őket – mondta a gitáros. – Akkor elterjed rólunk, hogy bajkeverők vagyunk, és senki sem fog hívni minket.

– Mi értelme annak, ha hívják fellépni, de aztán nem fizetnek érte?

– Az az értelme, hogy alkalmunk van játszani. Az emberek hallanak minket. – Az énekesnő egy ujjal megkocogtatta a fejét. – Ha nem hallanak, akkor nem tudnak felfedezni.

– Értem. – Reacher kicsit hallgatott. – Bár véleményem szerint meg kéne gondolniuk, hogy ezzel most milyen üzenetet küldenek.

– Miféle üzenetet? – A gitáros egyik vállával a falnak támaszkodott. – Lenyeljük, ami történt. Mást nem tehetünk.

– Így leszünk majd előbb-utóbb sikeresek – tette hozzá az énekesnő.

Reacher hallgatott.

– Mi az? Úgy gondolja, helytelenül cselekszünk?

– Lehet, hogy én a megszokottól kicsit eltérően gondolkozom. – Reacher sorban rápillantott mindegyik zenészre. – De nekem úgy tű-

nik, hogy ezzel azt közlik a klubtulajdonosokkal, hogy teljesen oké, ha átverik magukat. Hogy egyenesen örülnek neki, ha nem kapnak fizetséget.

– Ez örülség! – tiltakozott az énekesnő. – Gyűlölöm, ha nem fizetnek. Ez a legrosszabb.

– Ezt egyértelművé tették?

– Hát persze. – A gitáros kihúzta magát. – Én igen. Ragaszkodtam hozzá, hogy fizessen ki minket. Ő úgy tett, mintha hajlandó lenne fizetni, és elvitt az irodájába. Csak egyvalaki várt ott, a kidobóember. Jó nagydarab pasas. Előre kitervelhették az egészet, mert nem kellett neki semmit mondani. Rögtön elkapta a kezemet, a balt. – Felemelte a bal kezét, hogy nyomatékosítsa a mondandóját. – Megragadta, és lenyomta az asztalra, ahol van egy nagy fémtál. Csupa horpadás és folt. Szóval leszorította a kezemet, a tulaj meg odament az íróasztal mögé, és kihúzta a felső fiókot. Elővett egy szöghúzó kalapácsot. A villás részével szétfeszítette az ujjaimat, aztán azt mondta, választhatok. Megkaphatjuk a pénzünket, de akkor eltöri az ujjaimat, egyenként. Vagy távozhatok ép bőrrel, de pénz nélkül.

Reacher pontosan tudatában volt, hogy egy kis hang a fülében azt súgja, álljon tovább. Hogy ez az egész nem az ő gondolja. Csakhogy hallotta, hogy sír a gitár ennek a fickónak a kezében. Figyelte az ujjait, amikor a színpadon állt. Teljesen mások voltak, mint az ő ujjai. Villámgyorsak, finomak, csak úgy táncoltak a húrokon. Elképzelte, ahogy a gorilla megragadja a kezét. A tulajt, ahogy a kalapácsot emeli. Így aztán maradt ott, ahol volt.

– Ha akarják, én visszamegyek – ajánlotta fel. – Segítek a tulajnak, hogy más szemszögből lássa a dolgokat. Esetleg rávehetném, hogy fontolja meg újra, kifizeti-e a ma esti honoráriumot.

– Meg tudná tenni? – Úgy tűnt, az énekesnőnek kétségei vannak.

– Azt szokták mondani, hogy eléggé meggyőző tudok lenni.

– Baja eshet.

– Valaki másnak, nem nekem.

– Egy kalapács van nála. – A gitáros egyik lábáról a másikra állt.

– Kétlem, hogy a kalapács előkerülne. És ha igen, az se probléma.

Miért ne próbálnám meg? Mi veszítenivalójuk van?

– Nem vagyok benne biztos, hogy én...

– Köszönjük – vágott közbe az énekesnő. – Nagyra értékelnénk, ha tudna segíteni nekünk. Csak kérem, vigyázzon magára!

– Mindig vigyázok – nyugtatta meg Reacher. – Akkor meséljen a gitárról. A jó tartalék hangszeréről. A pasas tényleg ellopta?

– A kidobóember volt – mondta a gitáros. – Követett, miután kiementem az irodából, és kikapta a kezemből. Aztán lehajította a lépcsőn az alagsorba, és furcsán nézett rám, mintha azt mondaná, hogy „menj érte, ha mersz”.

– És maga otthagya?

A gitáros elfordította a tekintetét.

– Ne legyen rossz érzése emiatt. Ez volt a helyes lépés. – Reacher kicsit hallgatott. – Sokat ért?

– Talán egy ezrest – vonta meg a vállát a gitáros. – Nekem az sok pénz.

– És a tulaj a kalapáccsal... őt hogy hívják?

– Lockhart. Derek Lockhart.

– Mennyi pénzt ígért a fellépésért?

– Kétszáz dolcsit.

– Oké. És Lockharton, a kidobóemberen meg a pultuson kívül ki dolgozik még itt?

– Senki más.

– De, van még valaki – mondta az énekesnő. – Egy pincérsrác. A legtöbbször hátul lóg, füvezik.

– Még valaki?

– Más nincs.

– Láttak fegyvereket a helyszínen?

A zenészek egymásra néztek, és megrázták a fejüket.

– Akkor jó. Hol van Lockhart irodája?

– Az emeleten – mondta a gitáros. – A mosdók után van a lépcső.

Odabent a bárban egy magányos vendég szorongatta az utolsó üveg sörét. A pultos egy ócska seprűvel söprögetett az asztalok és a színpad közötti részen. Reacher senki mást nem látott, úgyhogy elindult a mosdók felé, és felosont a lépcsőn. A szűkös pihenőre érve egyetlen ajtóval találta szemben magát. Csukva volt. Egy hangot hallott odabentről kiszűrődni. Férfihang, ebben biztos volt, de a szavakat nem

tudta kivenni. Halkan beszélt, ritmikusan. Mintha számolna. Valószínűleg a heti bevételt ellenőrzi. Akkor az is valószínű, hogy be van zárva az ajtó. Reacher megfogta a gömbkilincset, elfordította, és ugyanabban a pillanatban a vállával nekiment az ajtónak. Könnyedén betörte, csak úgy röpködtek a levegőben a faszilánkok.

– Elnézést, uraim! – Belépett a helyiségbe, és szépen visszatolta az ajtót a széttöredezett keretbe. – Nem tudtam, hogy be van zárva.

A szoba kicsi volt. Szinte inkább kamra, mint iroda. Két férfi zsúfólódott össze az íróasztal mögött, a válluk is összeért. Reacher úgy gondolta, az átlagos termetű lehet Lockhart, a másik lomha, húsos testalkatú fickó a kidobóember. Mind a ketten kővé dermedve ültek. Az íróasztalt beborították a kupacokban álló, gyűrött, zsiros bankjegyek.

– Maga meg ki a fene? – Lockhartnak kellett pár pillanat, mire megtalálta a hangját.

– Jack Reachernek hívnak. A bandát képviselem, amelyik ma este itt játszott. Azért jöttem, hogy a szerződésükről tárgyaljak.

– Nincs szerződésük.

– Most már van. – Reacher fogta a tonettszéket, amely az íróasztalon kívül az egyetlen másik bútordarab volt az irodában. Kipróbálgatta, mennyit bír, aztán leült rá.

– Ideje lenne, hogy távozzon – förmedt rá Lockhart.

– Csak most jöttem.

– Nem lehet itt a pénzzárolás közben.

– Nem egészen gondolta át ezt a dolgot, ugye?

Lockhart kicsit hallgatott, kereste, mi itt a csapda.

– Mire gondol?

– Azt mondja, nem lehetek itt. De nyilvánvalóan itt vagyok. Tehát téves az érvelése.

– Elmeget magától – mondta Lockhart, túlzott nyomatékossággal ejtve a szavakat. – Vagy ki is dobhatom.

– Maga kidobhat? – Reacher megengedett magának egy mo-solyt.

Lockhart asztalon pihenő keze ökölbe szorult. – Kidobhatom.

– Biztos benne? Hol vannak az emberei?

– Itt van minden emberem, akire szükségem van – mutatott Lockhart a társára.

– Ő? Először is, ő egy ember. Egymaga van. Tehát úgy kéne mon-

dani, hogy „az egyetlen ember, akire szükségem van”. De így sem stimmel, nem igaz? Mert ő nyilván nem alkalmas a feladatra. Akkor sem tudna kidobni, ha elaludnék. Végelgyengülésben meghalhatok itt, akkor sem tudja megtenni.

Reacher az egész szóváltás alatt figyelte a kidobóember szemét. Láta, ahogy a tulaj felé villan a tekintete. Lockhart egy alig észrevehető bólintással válaszolt. A kidobóember felállt. Reacher tudta, hogy egyetlen lehetséges lépés van a fickó számára, ami sikerrel kecsegtethet: ha azonnal ráveti magát az íróasztal felett. Ha elég gyors, akkor Reachernek nem lesz ideje felpattanni. De ha sikerül is felállnia, a kidobóembernek akkor is ott lesz a legerősebb fegyvere: a testtömege. Legalább ötven kilóval súlyosabb volt Reacherénél. Ha ezt kombinálja az előrelódulás közben nyert sebességgel, akkor ez a súlytöbblet félelmetes lendületté alakul. Reacher semmivel sem tudná ellensúlyozni. Hátrazuhanna, és a súly a földhöz szögezné. Beszorulna a sarokba, és nem tudná használni sem az öklét, sem a lábát, sem a könyökét. És levegőt sem kapna. Aztán a fickónak már nem lenne más dolga, mint várni. A fizika törvényei befejezik helyette a küzdelmet. Elég, ha csak ott fekszik rajta, amíg Reacher el nem ájul. Ez lenne a legkönnyebb győzelem, amit valaha is elkönnyvelhetett.

Am a kidobóember rosszul döntött. Nem átvette magát az asztalon, hanem megpróbálta megkerülni. Ez komoly hiba volt egy ilyen testalkatú ember részéről. Reacher cukkoló megjegyzései elhomályosították az ítélőképességét. Nem arra koncentrált, hogy győzzön, hanem elképzelte, ahogy dühödten püföli az ellenfelét. Ennek köszönhetően Reachernek maradt ideje, hogy felkapja az asztalról a nagy fémtálat. Az egyik szélét jól megtámasztotta a tenyerében, aztán odavágta a fickó feléje közeledő nyakához, mintha egy fordított guillotine pengéje lenne, és összezúzta vele a gégejét meg a légcsövét. Aztán keményen az arcába vágott az öklével, mire a férfi visszazuhan oda, ahonnan jött, és fuldokolva, köpködve a földre puffant a sarokban.

– Általában nem tettem volna ilyet – jegyezte meg Reacher, és visszaült a székre. – Legalábbis nem azonnal, kapásból. Adtam volna rá lehetőséget, hogy elsétáljon. De aztán eszembe jutott, hogy ő volt az, aki elvette a srác gitárját, ezért úgy döntöttem, nincs több esélye.

Lockhart a telefonja után nyúlt. – Hívunk kell a mentőket, gyorsan.

– A barátja rendben lesz – mondta Reacher. – De az is lehet, hogy nem. Ám addig is, amíg ő megoldja a légzési nehézségeit, térjünk vissza a banda szerződésére. Mennyit ígért nekik?

– Nem ígértem semmit.

Reacher végighúzta az ujját a fémtál szélén.

– Szerintem ígért.

Lockhart oldalra vetődött, a fiók felé. Reacher követte a mozdulatot, és elhajította a tálat, megpörgetve, mint egy frizbit. A fémtál az ornyergénél találta el Lockhartot, olyan erővel, hogy eltörte az orrcsontját, és hátralökte a székébe.

– Kezdem azt gondolni, hogy ez a játékszer veszélyes. – Reacher felvette a tálat, és a földre dobta. – Nem kéne többet játszania vele. Tehát a szerződés. Halljam az összeget.

– Kétszáz dollár.

– Kétszáz dollár volt az eredeti összeg. De amióta megegyeztek benne, kamat is került rá, emberi ujjakban számolva. Mondja csak, hány ujj van egy gitáros bal kezén?

– Öt. – Lockhart hangja fojtottan szólt az eldugult orra miatt.

– Technikai szempontból csak négy, az ötödik a hüvelykujj. De elfogadom a választ. Tehát kétszáz dollár megszorozva öttel az...?

– Ezer.

– Nagyon jó. Ez az új összeg. Elfogadunk készpénzt is.

– Felejtse el!

– Egy csomó pénz van itt. Ha túl nehéz a számolás, esetleg elvihetem az összeset.

– Jól van. – Lockhart szinte nyüszített. Kiválasztott két bankjegy-köteget, és odacsúsztotta az asztalon.

– Helyes. Akkor tegyük még hozzá a késedelmi pótléket. Ez újabb ötszáz dollár.

Lockhart szúrós szemmel nézett, és átadott egy újabb köteget.

– Már majdnem megvagyunk. A következő az odaveszett felszerelés pótlásának a díja. Kerek ezer dollár.

– Mi a...

– A srác gitárjáért. A maga haverja lehajította valami lépcsőn. Hajtsa majd be rajta a pénzt, ha akarja, de arról szó sem lehet, hogy az ügyfelem zsebéből vegyék ki.

Lockhart tekintete folyton az egyre fogyatkozó bankjegyhalomra

villant. Reacher szinte látta, ahogy dolgozik az agya, miközben kiszámolja, mennyi maradt még, és vajon javulnak-e az esélyei arra, hogy megterthassa a maradékot, ha együttműködik.

– Oké. Még ezer. De egy centtel se többet. És mondja meg azoknak a kölyköknek, hogy ha még egyszer idetolják a képüket, többet fogok eltörni, nem csak az ujjukat. És ha nem is jönnek ide, soha többé nem fognak játszani sehol ebben a városban.

Reacher megrázta a fejét.

– Eddig annyira jól ment minden, és most elrontja! Nem engedte, hogy befejezzem. A fizetésén túl vagyunk. De még nem jutottunk el az ösztönző elemekig. Ez nagyon fontos, úgyhogy figyeljen ide jól! Az általam képviselt banda minden tagjának a telefonján rajta vagyok a gyorshívón. Ha bármi történik bármelyikükkel, akkor visszajövök. Eltöröm mind a két karját. Eltöröm a lábát. És fellógatom az alsógatyáját a bár mennyezetére, de úgy, hogy közben maga is benne lesz. Érthető?

Lockhart bólintott.

– Helyes. Tehát akkor, a második ösztönző elem. Más bandák. Még ha nem is képviselem őket, rájuk is kiterjesztem ennek az egyezésnek az érvényességét. Szívességből. Vegye úgy, hogy én ezzel támogatom a művészeteket. Ez azt jelenti, hogy ha meghallom, hogy átvert egy másik bandát, akkor is visszajövök. Elviszem az összes pénzét, és fellógatom az alsógatyáját a bár mennyezetére. Ugyanúgy, ahogy korábban. Ez is érthető?

Lockhart bólintott.

– Nagyszerű. És jobb, ha tudja, hogy időnként szűrőpróbaszerű ellenőrzéseket fogok végezni, hogy betartja-e az egyezséget. Mikor játszik itt a következő banda?

– Holnap.

– Oké. Remélem, lesznek olyan jók, mint a ma estiek. De ha nem, akkor se felejtse el, hogy ki kell fizetni őket.

2. fejezet

Rusty Rutherford általában nem az a típusú ember volt, aki sokat időzik a kedvenc kávézójában. Minden áldott nap ugyanarra a helyre tért be munkába menet, de pusztán csak a koffeinért, nem a társalgás kedvéért. Nem vágyott új ismerősökre. Mindig ugyanaz volt a rutinja: csendben kivárta a sorát, és közben azon gondolkozott, milyen feladatokat kell megoldania aznap. Megrendelte a kávé, amint kész lett, átvette, és már távozott is. Üzleti tranzakció volt, nem társasági esemény. Még a lakásába bezárkózva töltött egy hét után is nehezebbre esett megtörni ezt a szokást.

Az átmenet folyamatát az sem segítette, ahogyan a többi törzsvendég fogadta. Az emberek többnyire semlegesnek érezték a jelenlétét. Nem örültek, hogy látják, de nem is találták kellemetlennek. Nem mutattak iránta kíváncsiságot, de ellenségességet sem. Akár egy kirakati próbababa is lehetett volna, annyi hatással volt a körülötte zajló társadalmi interakciókra. Ezen a hétfőn azonban úgy érezte magát, mintha egy fordítva tartott mágnes lenne. Mindenkit eltaszított magától. A sorban előtte és mögötte állók nagyobb távolságot tartottak tőle, mint általában. Egy-egy ritka pillanatban sikerült szemkontaktust teremtenie, de a másik fél azonnal elfordult, mielőtt Rutherford ki tudott volna találni valami beszélgetésindítót. Mire odaért a pulthoz, még mindig nem váltott egyetlen szót sem senkivel. Látta, hogyan viselkedett a barista a sorban előtte álló két vendéggel, amikor leadták a rendelésüket. A nő rájuk mosolygott. Megkérdezte, a szokásosat kérik-e. Rutherfordra viszont nem mosolygott, és egyetlen szót sem szólt hozzá.

– A szokásosat kérném – mondta Rusty.

– Az mi is? – kérdezte a nő.

Rusty hallotta, hogy valaki elröhögi magát a háta mögött a sorban. A legszívesebben sarkon fordult volna, hogy elrohanjon. De nem lehetett. Ez elvi kérdés. Küzdeni fog a jogaiért. Ha kicsit kinevetik, az nem fogja megtörni az elszántságát.

– Saját keverék, közepesre pörkölve, tele pohár, tej nélkül.

– Két dollár lesz. – A nő megfordult, fogott egy műanyag elviteles poharat, és lecsapta a pultra.

– Nem – rázta meg a fejét Rusty. – Itt szeretném elfogyasztani.

A nő olyan pillantást vetett rá, ami azt fejezte ki: *Tényleg? Én jobban örülnék, ha nem itt inná meg.*

– Ó, persze! – Hangosan csak ezt mondta. – El is felejtettem. Elvesztette az állását. Nincs hová mennie. – A szemébe dobta a műanyag poharat, és elővett egy porcelánbögrét. Teletöltötte, közben kilötyöntve a kávé a csészealjra, és ahogy odacsúsztatta a pulton, még többet kilötykölt belőle.

Ugyanabban a pillanatban, amikor Rusty Rutherford belépett a kávézóba, valahol megcsörrent egy telefon. A várostól másfél kilométernyire álló házban egy szobában, ahol két ember tartózkodott, egy férfi meg egy nő. A nő azonnal tudta, mit jelent ez a csengés, amint megszólalt a telefon. Tudta, hogy a főnöke egyedül akar majd maradni, úgyhogy rögtön felállt, meg sem várta, hogy kiküldje. Becsukta a noteszét, a köténye zsebébe csúsztatta, és az ajtó felé indult.

A férfi ellenőrizte, hogy a telefon kijelzőjén zölden világít-e a kis ikon, amely a biztonságos beszélgetést jelzi, aztán felvette a telefont.

– Itt Szperanszki.

A Szperanszki persze nem a valódi neve volt, de akár az is lehetett volna. Több mint öt évtizede használta szakmai álnévként.

A hang a vonal túlsó végén egyetlen szót mondott: – Megtaláltuk.

Szperanszki egy pillanatra lehunyta a szemét, és a szabad kezével beletúrt ősz hajába. Épp itt volt az ideje. Rengeteg tervet szőtt az évek során. Számos akcióban vett részt. Túlélt egy csomó krízist. De sohasem volt még ennyire magas a tét, mint most.

Neki, személyesen. És az egyetlen ember számára, aki érdekelte széles e világon.

Pontosan ugyanakkor, amikor a férfi felvette a telefont, Jack Reacher épp beszállt egy autóba. Miután kielégítő módon sikerült megoldania a fizikai-biológiai feladványt – a bár tulajja számára már kevésbé volt kielégítő a dolog –, elindult vissza a buszpályaudvar felé. Azt tervezte, hogy régi, jól bevált módszerét alkalmazva felszáll a legelső induló buszra, bármi is legyen a végcélja, amikor egyszer csak meghallotta,

hogy a háta mögött lassan közeledik egy autó. Gyorsan kidugta a hüvelykujját, próba szerencse alapon, hátha bejön, és nagy meglepetésére a kocsi meg is állt. Vadonatúj volt, teljesen jellegtelen. Bérelt autó, valószínűleg a reptérről. A sofőr egy rendezett külsejű fiatalember volt, a húszas évei elején járhatott. Egyszerű fekete öltönyt viselt, és kapkodó légzéséből meg a sápadt arcából úgy tűnt, nincs mesze egy erőteljes pánikrohamtól. Kezdő üzletember, gondolta Reacher, aki most vág neki egyedül az első útjának. Kétségbe van esve, nehogy elszúrjon valamit, ezért aztán sikerül elszúrnia mindent, amibe csak belefog.

– Elnézést, uram! – A férfi hangja még idegesebb volt, mint a viselkedése. – Meg tudná mondani, merre van az I-40-es? Nyugat felé szeretnék indulni. – Rámutatott a műszerfalra. – A GPS utál engem. Állandóan olyan utcákra küld, amik nem is léteznek.

– Persze, tudom, merre van – felelte Reacher. – De nehéz lenne elmagyarázni. Egyszerűbb lenne, ha megmutatnám.

A fiatalember habozott, és szemügyre vette Reachert, mintha csak a magasságát mérné fel. A mellkasának szélességét. Nem túl tiszta haját. Borotvátalan arcát. A hatalmas öklén húzódó apró hegek hálózatát.

– Hacsak nem akar inkább céltalanul körbe-körbebolyongani... – Reacher megpróbált aggódó arcot vágni.

A fiatalember nyelt egyet. – Maga hová tart?

– Bárhová. Az I-40-es ugyanolyan jó kiindulópont, mint bármely másik.

– Hát jó. – A fiatalember kicsit hallgatott. – Elviszem az autópályáig, de onnan már nem megyek túl messzire. Biztos vagyok benne, hogy nem oda akar menni.

– Milyen messzire megy?

– Olyan százhusz kilométerre. Egy Pleasantville közelében fekvő kisvárosba. Izgalmasnak hangzik, mi?

– Van kávézó abban a városban?

A fiatalember vállat vont.

– Valószínűleg. Nem tudom biztosan, még sohasem jártam ott.

– Akkor valószínűleg elég jó lesz nekem az a hely – állapította meg Reacher. – Mehetünk.

Rutherford fogta a csészét, és rájött, hogy egy újabb, eddig ismeretlen dilemmával kell szembenéznie. Hová üljön le? Általában nem volt gond ennek az eldöntése, mivel nem szokott itt maradni. És nem szegeződött rá egy tucat dühös szempár, miközben helyet keresett. Visszafojtotta a kényszerítést, hogy elkullogjon a helyiség leghátsó részébe. Persze az lenne a legkevésbé kényelmetlen megoldás, de nem szolgálná a céljait. Az ablakhoz sem akart ülni – arra még nem állt készen, hogy ilyen feltűnően közszemlére tegye magát –, úgyhogy végül kiválasztott egy kis négyszögletes asztalt középen. Két, piros műbőrrel bevont szék állt mellette. Az asztallap minden négyzetcentimétere tele volt firkálva. A régebbi vendégek csinálhatták, gondolta. Dalszövegek, versidézetek, bölcs mondások. Böngészgette a szavakat, de nem talált semmit, ami bármit is mondott volna neki, végül kényszerítette magát, hogy felemelje a tekintetét. Megpróbált szemkontaktust teremteni az asztaloknál ülő többi vendéggel, de senkivel sem sikerült. Kivéve egy egészen kis gyereket, de a szülei rögtön felálltak és távoztak, amikor észrevették. Rusty a kávéját kortyolgatta. Szerette volna legalább egy óráig kihúzni. Kiitta a kávé az utolsó cseppig. De továbbra sem került senkivel kapcsolatba, kivéve a baristát, aki, ha csak tehetette, ellenséges pillantásokat lövellt felé. Rusty újratöltette a bögréjét, és átült egy másik asztalhoz. De ez sem hozott neki szerencsét. Még negyven percig kitarzott, aztán a barista odament hozzá, és közölte, hogy rendeljen valami ennivalót, vagy távozzon.

– Nem fogok ennivalót rendelni – mondta Rusty. – Elmegyek. De holnap visszajövök. És holnapután is. Meg azután is, amíg mindenki el nem hiszi, hogy ártatlan vagyok.

A nő megvető pillantással válaszolt, aztán visszament a pult mögé.

Rusty felállt. – Hallgassanak meg!

Senki sem figyelt oda.

– Hallgassanak meg! – emelte meg a hangját. – Ami a várossal történt, óriási szívás. Én ezt megértem. De nem az én hibám volt. Egyáltalán nem. Az igazság az, hogy én próbáltam megakadályozni. Én voltam az egyetlen, aki ezt tette.

Az emberek ügyet sem vetettek rá.

A barista áthajolt a pult fölött, egy elviteles pohárral a kezében.

– Fogja ezt, és menjen el, Mr. Rutherford! Senki sem hisz magának. És soha nem is fog.

Ugyanabban az időpontban, amikor Rusty Rutherford távozott a kávézóból, Jack Reacher megérkezett a kisvárosba. Nem jelentett problémát kijutni Nashville-ből. Reacher könnyen elnavigált az ösztönei és a tereptárgyak alapján, amelyekre emlékezett a szombat éjszakai buszos utazásról, és sikerült megtalálni az autópályát anélkül, hogy eltévedtek volna. Legalábbis nem tévedtek el közben annyira, hogy a sofőrnek feltűnt volna. Miután kiértek a városból, Reacher rávette a fiatalembert, hogy állítsa be a rádióra a helyi bluescsatornát, aztán kényelmesen elnyúlt, és lehunyta a szemét. A zene úgy-ahogy elfogadható volt, de a fiatalember közben folyamatosan jártatta a száját. New Yorkról beszélt. A biztosítócégről, ahol dolgozott. Elmesélte, hogy ez az első esete, miután előléptették, és tárgyaló lett. Aznap reggel repülővel érkezett egy találkozóra, amely az itteni kirendeltségükön lesz. De eltévedt, miközben abba a kisvárosba tartott, ahol egy probléma megoldásában kell segítenie. Valami számítógépekkel kapcsolatos ügy. Megkülföldi kormányokkal. Kulcsokról, portálokról és mindenféle egyéb dolgokról fecsegett, amelyek nem érdekelték Reachert. Hagyta, hogy a szavak átáramoljanak rajta, és kellemes szundikálásba merült, csak akkor nyitotta ki a szemét, amikor megérezte, hogy a kocsi lelassít. Ráfordultak az autópályára, amely dél felé vitt. A többszintű kereszteződés után közel egy kilométeren át éttermek, drive-in gyorsétekem, autókereskedések és különféle láncokhoz tartozó olcsó hotelek sorakoztak az út szélén. Ezután már nyíltabb vidék következett szántóföldekkel. A sík területek elnyúltak a messzeségbe, ahol mindenféle szabálytalan formába olvadtak össze a kontúrok. A dombosabb területeken magas, öreg fákból álló kisebb ligetek zöldelltek. Tíz perc után ismét nyugatnak fordultak, és egy meredekebb, kanyargósabb úton haladtak tovább úgy egy órán át, míg végül megérkeztek a kisváros határához. A fiatalember tovább vezetett, amíg rá nem bukkantak egy utcára, amelyről Reacher úgy vélte, a főutca lehet, és itt megálltak.

Kikészálódott és körbenézett, hogy felmérje az új környezetet. Úgy gondolta, nem lehet semmi kifogása a hely ellen. Az épületekből ítélve úgy tűnt, a városközpont a késő tizenkilencedik századból szár-

mazott, aztán később, az ötvenes években újabb fellendülést hozott a beáradó tőke. Néhány régi épületet leromboltak, az üres telkekre új épületeket húztak fel, amelyeken már meglátszott, hogy azért ezek sem újak. De az egész belváros alapvető elrendezése nem változott. Maradt a megszokott négyzetrácsos utcahálózat. Olyan kicsi volt az egész, hogy csak egyetlen nagyobb kereszteződésnél volt szükség közlekedési lámpákra, de ezek épp nem működtek, ami kisebb kavarodást okozott az arra haladó autósok körében. Ám ettől eltekintve minden rendben volt. Ahhoz elég jó ez a város, hogy átmeneti megállóhelynek használja az ember. Reacher úgy tervezte, eltölt itt félórát. Nem kötötte ide semmi. Nem éltek itt a felmenői. A városháza nem volt vonzóan érdekes neve. Nem volt semmi jelentősége katonai szempontból. Nem voltak érdekes emléktáblák vagy épületek. Nem kötődött Reacher egyetlen zenészhőshöz sem. Így hát Reachernek nem volt semmi oka arra, hogy hosszabban itt időzzön. Legfeljebb addig marad, amíg megiszik egy kávét. A legfőbb prioritásokat mindig szem előtt kell tartani.

Úgy fél háztömbnyire állt attól a kereszteződéstől, ahol az elromlott közlekedési lámpák voltak, a nyugati végében annak az utcának, amelyről azt feltételezte, hogy a főutca lehet. Srégen szemben, a túloldalon volt egy kávézó. Lehet, hogy nem ez az egyetlen a városházában, de Reacher nem látott rá okot, hogy másikat keressen. Nem volt válogatós. Úgyhogy kihasználta a közlekedési kaoszt, és átvágott az úttesten.

Ahogy a kávézó felé tartott, Rutherford épp kilépett onnan. Reacher eleinte nem nagyon figyelt fel rá. Csak egy átlagos pasas. Alacsony, jelentéktelen, a kezében műanyag kávéspohár, megy a dolgára, bármi legyen is az. De egy pillanattal később Reachernek nagyon is felkeltette valami az érdeklődését. Hideg borzongást érzett a tarkóján. Jelzett valami ősi figyelmeztető rendszer, amely az agya leghátsó zugához volt bekötve. Ösztönösen felismert bizonyos sémákat és mozgásokat. Cirkáló ragadozókat érzékelt, amint épp becserkészik az áldozatukat. Két férfit meg egy nőt vett észre, akik egymástól távolabb, gondosan elhelyezkedve várakoztak. Összehangoltan, készen arra, hogy rákattintsák a csapdát az áldozatukra.

Hárman egy ellen. Ez az arány Reachert nem aggasztaná. De nem öt szemelték ki célpontnak, ez nyilvánvaló volt.

A két férfi a két legközelebbi saroknál ácsorgott. Egyikük úgy tett, mintha egy kirakatot nézegetne az utca nyugati végében, közvetlenül a kereszteződésnél, ahol nem működtek a lámpák. A másik férfi kelet felé állt, ahol egy sikátorba torkolt az utca, és úgy tett, mintha a telefonját bámulná. Talán negyven méter távolságra voltak egymástól. A nő a sikátor túlsó oldalán ácsorgott, a következő háztömb elejénél, három méterrel odébb. A járda északi oldalán összefüggő épületek sorakoztak. A déli oldalon az úttest húzódott. Volt jó néhány bolt, ahová hirtelen be lehetett menekülni, ha úgy hozza az időzítés. Az úttesten könnyű átszaladni a túloldalra, ha épp nincs forgalom.

Rutherford kelet felé indult. Nem sietett, de nem is andalgott. Csak sodródott a saját kis buborékjában. Reacher azonban úgy látta, a férfi nem céltalanul halad. Inkább mintha nagyon foglalkoztatta volna valami. Ismerős útvonalat követett. Kényelmesen érzi magát a környezetében. Nem is kell odafigyelnie. Nem nézegeti a kirakatokat, nem figyeli a forgalmat.

Az utca nyugati végében álló férfi úgy százhetvenöt centi magas lehetett. Sima fekete pólót viselt, és oldalzsebes vászonnadrágot. A haja egészen rövidre volt nyírva, és olyasfajta kicsi fülhallgató volt a fülében, amelyet Reacher üzletembereknél szokott látni. Az utca keleti végében várakozó férfi ugyanolyan magas volt. Ugyanolyan öltözképet viselt. Ugyanolyan volt a hajviselete. Ugyanolyan a fülhallgatója. A sikátor túloldalán ácsorgó nő szintén feketébe öltözött, csak annyiban különbözött a társaitól, hogy jobban szabott ruhát viselt, és hosszú, vörös haját lófarokba fogta.

Az utca nyugati végében várakozó férfi otthagya a kirakatot, és elindult kelet felé, úgy négy és fél méterrel Rutherford mögött. Laza könnyedséggel mozgott. Láthatóan le kellett rövidítenie a lépteit, hogy ne előzze meg a célpontját. Előttük egy nő épp megállt a járda szélén, és lehajolt egy babakocsihoz. Mögötte egy pár álldogált, beszélgettek. Sportöltözképet viseltek. Átlagos hétköznapi emberek. Ők nem voltak részesei az akciónak, és nem voltak tudatában, mi zajlik körülöttük.

A két férfi közötti távolság már csak harminc méter volt.

Az utca keleti végében álló férfi megérintette a fülhallgatóját. Egy perc múlva felbukkant egy autó a sikátor torkolatánál. Valahonnan az

árnyak közül gördült előbbre egy jellegtelen szedán. Sötétkék Toyota. Reacher csak látta, ahogy mozdul, hallani nem hallott semmiféle zajt. Hibrid lehet, és épp elektromos üzemmódban működik, gondolta. Okos járműválasztás. Nagy kár, hogy annak idején a seregnél a 110-es nyomozóegységnek nem volt ilyene.

A két férfi közötti távolság huszonöt méterre csökkent. Reacher fellépett a járdára.

Rutherford közeledett a babakocsis nőhöz. Ahogy egy vonalba ért vele, a nő felegyenesedett. A kisgyerek a földre dobta a maciját. Rutherford lehajolt, és felvette. Lehet, hogy mégsem az a helyzet, hogy sejtelve sincs arról, mi folyik körülötte? Ez a manőver tökéletes lett volna arra, hogy közben vessen egy pillantást a háta mögé. Talán mégis tudja, hogy követik. De Reacher optimizmusa rögtön elpárolgott. Rutherford csak a gyerekre nézett, és odanyújtotta a játékát. A nő kikapta a kezéből, és dühödt pillantást vetett rá. Rutherford továbbment.

A két férfi közötti távolság alig húsz méterre csökkent. Reacher irányt változtatott. Kelet felé indult, tíz méterrel a nyugaton álló férfi mögött.

A sportos pár elindult a házfal mellől. A testbeszédük hevesebb lett. Úgy tűnt, összevesztek valamin. A férfi nagy lendülettel elindult, és a vállával nekiütközött Rutherfordnak, aki kilötytyintette a kávéját. Közben a nő utolérte, elkapta a karját, és elhúzta onnan. A homlokát ráncolva csóválta a fejét.

– Hé! – kiáltott fel Rutherford, de nem kapott semmi választ.

Fordulj el! – szuggerálta Reacher. – *Ne törődj ezekkel a sportőrültekkel. Vedd észre a fickót, aki követ!*

Rutherford nem fordult hátra. Továbbment.

A két férfi közötti távolság tizenkét méterre csökkent. Még hat méter volt Reacher és a nyugatról közelítő férfi között.

Teljesen nyilvánvaló volt, mi fog történni. Reacher olyan tisztán látta, mintha valaki az égre írta volna egy repülőgéppel. A kocsi egy kicsit előrébb gördül, hogy a hátsó ajtaja egy vonalba kerüljön a járda szélével. A keleti oldalon álló férfi kinyitja az ajtót. A nyugat felől közeledő belöki az áldozatot, és ő maga is beugrik utána. A nő a másik oldalról száll be. A keleti oldalon álló férfi bepattan az anyósülésre, és szépen elhajtanak. Alig öt másodperc alatt le tud zajlani az egész, ha

jól csinálják. És némán. Semmi felhajtás. Észre sem fogja venni senki, mi történt.

A két férfi közötti távolság hat méterre csökkent. Reacher három méterre volt a nyugatról közelítő férfitől. Ideje dönteni.

Most négyen vannak egy ellen. Talán öten vagy hatan, ha van a közelben könnyen mozgósítható erősítés. Reacher még ez az arány sem aggasztaná. De nem ő volt a célpont.

Az autó odahajtott, pontosan végszóra. Rutherford megállt, de továbbra sem tűnt fel neki semmi. Csak egy türelmetlen sofőrt látott, aki átvágott a sávján, hogy lerövidítse az utat. Kortyolt a kávéjából, és várta, hogy a kocsi továbbhajtson, de az nem mozdult. A keleti oldalon álló férfi kinyitotta a hátsó ajtót. A társa felgyorsította a lépteit, kinyújtotta a kezét, és a balt Rutherford feje tetejére tette, a jobbal pedig megragadta a könyökét. A hátsó ülés felé kezdte kormányozni, de túl lassú volt – és hirtelen azon kapta magát, hogy már csak az üres levegőt lökdösi.

A távolság nullára csökkent. Reacher odaért a nyugat felől közelítő férfihoz, aki neki jobb kéz felé esett. Megragadta Rutherford gallérját. A jobb karját kinyújtotta a nyugatról érkező férfi mellkasa elé, mintha egy acélkorlát lenne. Az óramutató járásának irányába elfordult a jobb lábán. Rutherfordot a gallérjánál fogva hátrébb lökte, kissé oldalra, és ott is tartotta, ahol nem érhetette el senki.

– Maradjunk meg az udvariasság keretei között – szólalt meg Reacher. – Mutassanak valami igazolványt, vagy üljenek be szépen a kocsiba, és húzzanak el!

– Engedje el! – mondta a nyugatról érkező férfi.

– Ha törvényes okuk van arra, hogy elfogják, akkor kell lennie maguknál valami hivatalos igazolványnak. Ha van, mutassák meg! Ha nincs, hajtsanak el! Ez az utolsó lehetőségük.

– Maga meg ki a fene?

– Az adott helyzetben jobb lenne, ha a releváns kérdéseknél maradnánk.

– Ki maga?

– Adtam két lehetőséget. Az irreleváns kérdések feltevése nem szerepelt köztük.

– Eressze el! – A férfi megpróbálta megkerülni Reacher, és nyújtotta a karját, hogy megragadja Rutherfordot. Reacher behúzott egyet

a halántékára. A férfi a falnak zuhant, visszapattant róla, aztán a földre rogyott, mint egy marionettbábu, amelynek elvágták a madzagjait.

Reacher a másik férfihoz fordult.

– Megvolt az utolsó esélye. Szedje össze a szemetét, és tűnés! Vagy csatlakozhat hozzá a földön. Választhat. Nekem mindegy.

Reacher valami mozgást vett észre a szeme sarkából. A Toyota ablaka legördült. A sofőr felemelte a karját. A nő egyenesen ránézett. Pisztoly lenne benne? Reacher nem akarta megvárni, hogy ez kiderüljön. Elengedte Rutherfordot, és megpördítette a keletről induló fickót, hogy szembekerüljön a kocsival. Megragadta a gallérjánál meg az övénél fogva, és fejfelé előre belökte a nyitott ablakon. Jól begyömöszölte, a karja beszorult, a lába tehetetlenül kapálózott.

Reacher hátrébb lépett, hogy elkerülje a rúgkapáló lábat, és ellenőrizte, hogy Rutherford ott van-e még. A férfi kővé dermedve állt. Aztán Reacher hirtelen inkább megérezte, mint hallotta, hogy egy súlyos tárgy közeledik feléjük. Megragadta Rutherfordot, arrébb lökte, és egy pillanattal később egy fekete Chevy Suburban hajtott fel a járdára, pontosan oda, ahol az imént még Reacher állt. Nyílt a sofőrülés ajtaja, és egy férfi ugrott ki. Alacsonyabb volt a többieknél, és szikárabb. Egy újabb férfi pattant ki a másik oldalról, és csatlakozott hozzá. Egy pillanatig csak álltak egymás mellett, valami fura harcművészpózban, de aztán lazítottak. Összeszokott párosnak tűntek, látszott, hogy nem először csinálják ezt.

– Lépjén odébb, uralom! – szólalt meg a sofőr. – Ez nem a maga játszmája. A pasas velünk jön.

Reacher megrázta a fejét.

– Nem viszik sehová. Ez egyértelmű. Szabadon távozhat. A kérdés csak az, hogy maguk is elmennek-e? Vagy ellenállhatatlan vágyat éreznek arra, hogy csatlakozzanak a haverjaikhoz a kórházban?

A sofőr nem válaszolt. Reacher meghallott valami zajt a Suburban tulsó feléről. A férfi, akit benyomott a Toyota ablakán, közben kiszabadította magát, és a nővel együtt épp megpróbálták betuszkolni eszméletlen társukat a hátsó ülésre. Közben kisebb nézőközönség gyűlt össze, először csak a járdán ácsorogtak, aztán már az úttesten is. Reachernek az jutott eszébe, ami annak idején a játszótéren történt minden első tanítási napon, ha új iskolába került a bátyjával. Ott álltak, Joe meg ő, egymásnak vetett háttal, készen arra, hogy meg-

verekedjenek a többiekkel. Rutherfordra pillantott, aki nem próbált meg elfutni, ami szép volt tőle, de Reacher tudta, hogy nem számíthat rá, ha esetleg a tömeg ellene fordulna.

A két férfi pillantásokat váltott. Fontolgatták, mi legyen a következő lépés. Arról szó sem lehetett, hogy észrevétlenül elpárologjanak, úgyhogy vagy szemtől szemben támadnak, vagy a taktikai visszavonulást választják. Egyik lehetőség sem tűnt túl vonzónak. Aztán hirtelen felharsant egy sziréna. A bámészkodók szétszéledtek. A Toyota elhajtott, hallani lehetett, ahogy bekapcsol a benzines motor, amikor a sofőr a gázba taposott. A két szikár férfi visszaugrott a Suburbanbe, rükvercbe kapcsoltak, súrolták a közeledő járóautó orrát, aztán elszáguldottak. Rutherford mozdulatlanul, tágra nyílt szemmel és tátott szájjal állt.

Két járóautó fékezett le mellettük, leállították a szirénát, és kikapcsolták a villogót. Négy rendőr pattant ki. Hárman azonnal a járdára tódultak, az egyik viszont ott maradt, hogy megvizsgálja a kocsiért sérülést. Mindegyikük kezében fegyver volt, de könnyedén lelógatva tartották. Arra számítanak, a túlerő elég előnyt jelent, gondolta Reacher, de azért nem akarnak kockáztatni. Ez meglehetősen észszerű magatartásnak tűnt.

– A földre! – förmedt rájuk a parancsnok. – Arcra lefelé!

– Le akarnak tartóztatni minket? – kérdezte Reacher.

– Miért, mire számított? Nyalókára? Feküdjön a földre!

Reacher nem mozdult.

A rendőr közelebb lépett. – A földre, most!

A zsaruk a világon mindenhol egyformák. Ha egyszer nyilvánosan beleálltak egy helyzetbe, onnan sohasem visszakoznak. Csak időpocsékolás lenne, ha megpróbálná meggyőzni őket, hogy vonják vissza a parancsot. Reacher ezt személyes tapasztalatból tudta. De tartania kellett magát bizonyos sztenderdekhez.

– Jól van – mondta végül. – Hagyni fogom, hogy letartóztassanak bennünket. Öt perc múlva úgymint elengednek. De nem fekszünk le a földre.